

Taager, der i ugevis havde indhyllet Landet. Han saae sig omkring . . . og atter fløjtede en Stær i hans Nærhed, og endnu en, og en til . . . hele Haven var fuld af Vaar!

Han smilte vemodigt. Han kom til at tænke paa de mange Gange, han i Vinterens Løb havde længtes efter Foraarets Komme — fordi han havde haft en besynderlig Tro paa, at dermed vilde nok endelig alting blive godt; at med Vaarbrydningen i den vinterbundne Mark og Fjord vilde der ogsaa blive løst op for det Kærlighedens Kildespring, han følte opstemmet i sit eget Hjerte. — Og nu!

Han vendte sig om mod Stuen, gik hen til Skrivebordet, hvor han omhyggelig gemte Faderens Brev i en af Skufferne, strøg sig derpaa med begge Hænder fra Panden op gennem Haaret for at bortjage alle tyngende Tanker, tog sin Hat og en Silkeparaply, der stod ved Døren, og forlod Værelset.

IV

Han gik ned ad den knirkende Loftstrappe, gennem Forstuen og ud af en Laage ved Siden af Hovedbygningen for gennem Haven at naa ud paa fri Mark. Idet han gik forbi den første, store Græsplæne, hørte han, at nogen kaldte paa ham. Det var Frøken Ragnhilds Stemme. Han blev lidt utaalmodig. Han vilde helst have været alene nu. Men han maatte vende sig og hilse.

Frøken Ragnhild kom imod ham oppe fra Verandaen. Hun var klædt i en lysblomstret Formiddagskjole af blødt, varmt Stof med store Skulderpuffer og et langt og spidst nedløbende Liv. Idet hun steg ned ad Verandaens Trappetrin, saae man under Nederdelens Kant et Par spidsnæsedede Lakske med Remme. Over Ryggen og den øverste Del af Armene laa et blegblaadt Sjal. Paa hendes egernrøde, krusede Haar sad en kæmpemæssig Straahat, opkrattet i Nakken og fæstet med en Agraf.

„Maa jeg tale to Ord med Dem, inden De gaar, Hr. Hansted?“ spurgte hun utvungent. „Har De noget imod at følge mig et Øjeblik ned i Kastanjealleen . . . Jeg skulde se, om jeg kunde finde et Par Viol.“